

Arrest

nr. 256 865 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen, die verklaren over de Syrische nationaliteit te beschikken, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”, op 14 oktober 2020 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

(hierna: de commissaris-generaal) genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel, dat een omzetting in Belgisch recht is van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn, voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die reeds dergelijke bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland. Zij betwisten dit niet, doch bevestigen dit thans in het verzoekschrift, waar zij o.a. opmerken: “Verzoekers werden er als vluchteling erkend” en “Verzoekers verkregen de vluchtelingenstatus in Griekenland”.

Griekenland is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partijen hun status en waarvan zij gebruik kunnen maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partijen in Griekenland verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming genieten tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan hun beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratie-voorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partijen er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 EVRM).

3.1. In de bestreden beslissingen wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partijen het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerleggen. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard. In de beslissing in hoofde van verzoekster Y. M. genomen wordt verwezen naar en wordt de motivering geciteerd van de beslissing die ten aanzien van haar echtgenoot, thans verzoeker A. M. werd genomen, op wiens motieven, zo wordt vastgesteld, verzoekster haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij brengen geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperken zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.3. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, aan de verzoekende partijen toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat verleend werd, in hun geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partijen kunnen dit doen, zo gaf het Hof van Justitie aan, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie enkel “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”. Volgens het Hof wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al

worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

3.4.1. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormeld arrest uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

Verzoekende partijen moeten dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij blijven desbetreffend evenwel in gebreke.

3.4.2. In het verzoekschrift wordt weliswaar op algemene wijze opgeworpen dat zij en/of hun kinderen in Griekenland geen toegang tot de juiste medische zorg hadden/hebben, doch verzoekende partijen betwisten geenszins het feit dat zij, zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen, hebben nagelaten om nog medische hulp te zoeken in Griekenland nadat zij er hun verblijfsdocumenten verkregen. Voor het overige gaan zij niet concreet in op, minstens ontkrachten of weerleggen zij geenszins hetgeen daarnaast in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen aangevoerde medische problemen wordt vastgesteld.

Voorts kan worden verwezen naar de pertinente motivering in de bestreden beslissingen waarbij op goede grond "(...) wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit de oprechte intentie koesterde om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Zo stelt u dat u, toen u nog in Turkije zat, Griekenland nooit als eindbestemming hebt gezien omdat u wist dat daar een economische crisis heerste en naar Duitsland, België of een ander land wilde doorreizen (zie CGVS I, p. 9). U diende er enkel een verzoek om internationale bescherming in, omdat u daartoe verplicht was als u wilde vermijden te worden uitgewezen (ibid.). U stelt bovendien dat u in dezelfde periode als die waarin u uw verblijfsdocumenten ontving, uw vlucht naar Amsterdam boekte (ibid.)." Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op, doch bevestigen dit thans in het verzoekschrift waar zij opmerken: "Omdat verzoekers leven uitzichtloos was, hadden zij besloten om Griekenland te verlaten van zodra zij in het bezit werden gesteld van hun verblijfsmachtiging". Uit verzoekende partijen hun verklaringen en gedragingen blijkt geenszins een wil of intentie, laat staan doorgedreven pogingen, om er een duurzaam leven op te bouwen. De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

3.4.3. Een algemene verwijzing naar de economische crisis die Griekenland teistert, waar de situatie geenszins rooskleurig is, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in Griekenland, waar hen internationale bescherming werd verleend, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. In dit verband dient er bovendien op gewezen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU, hierbij rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad herhaalt dat aan verzoekende partijen internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan zij gebruik kunnen maken. Het is aan verzoekende partijen om het tegendeel in concreto aan te tonen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij tonen niet aan dat zij er de aan hun status verbonden

rechten en voordelen niet kunnen laten gelden. Evenmin maken zij enigszins aannemelijk dat zij een beweerde gebrekkige toegang hiertoe bij de bevoegde Griekse instanties zouden hebben aangekaart.

3.5. Verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweren weliswaar op algemene wijze, doch maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekende partijen geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paraagraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 maart 2021, voeren verzoekende partijen aan dat zij niet alleen hebben verwezen naar de algemene informatie, maar dat zij ook concrete elementen/problemen hebben aangegeven waaruit blijkt dat zij een kwetsbaar profiel hebben. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij geen overheidssteun meer kregen en een woning moesten delen met drie andere gezinnen. Voorts stellen zij dat het niet zeker is of zij werk zullen vinden, wat noodzakelijk is voor het verkrijgen van gezondheidszorg. Verzoekende partijen wijzen

erop dat hun dochter een hartafwijking heeft. Tot slot wijzen zij erop dat er een taalbarrière is in Griekenland en dat zij hier bij de familie willen blijven.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partijen beperken zich immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en eerder in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter *in concreto* ingaan op de grond in de beschikking van 9 maart 2021.

4.2.2. De Raad beklemtoont de grond in voormelde beschikking, en stelt vast dat verzoekende partijen, nu zij hier geenszins concreet op ingaan, er niet in slagen hier een ander licht op te werpen, waar wordt opgemerkt als volgt:

“De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, aan de verzoekende partijen toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat verleend werd, in hun geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partijen kunnen dit doen, zo gaf het Hof van Justitie aan, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie enkel “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”. Volgens het Hof wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

3.4.1. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormeld arrest uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

Verzoekende partijen moeten dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij blijven desbetreffend evenwel in gebreke.

3.4.2. In het verzoekschrift wordt weliswaar op algemene wijze opgeworpen dat zij en/of hun kinderen in Griekenland geen toegang tot de juiste medische zorg hadden/hebben, doch verzoekende partijen betwisten geenszins het feit dat zij, zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen, hebben nagelaten om nog medische hulp te zoeken in Griekenland nadat zij er hun verblijfsdocumenten verkregen. Voor het overige gaan zij niet concreet in op, minstens ontkrachten of weerleggen zij geenszins hetgeen daarnaast in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen aangevoerde medische problemen wordt vastgesteld.

Voorts kan worden verwezen naar de pertinente motivering in de bestreden beslissingen waarbij op goede grond "(...) wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit de oprechte intentie koesterde om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Zo stelt u dat u, toen u nog in Turkije zat, Griekenland nooit als eindbestemming hebt gezien omdat u wist dat daar een economische crisis heerste en naar Duitsland, België of een ander land wilde doorreizen (zie CGVS I, p. 9). U diende er enkel een verzoek om internationale bescherming in, omdat u daartoe verplicht was als u wilde vermijden te worden uitgewezen (ibid.). U stelt bovendien dat u in dezelfde periode als die waarin u uw verblijfsdocumenten ontving, uw vlucht naar Amsterdam boekte (ibid.)." Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op, doch bevestigen dit thans in het verzoekschrift waar zij opmerken: "Omdat verzoekers leven uitzichtloos was, hadden zij besloten om Griekenland te verlaten van zodra zij in het bezit werden gesteld van hun verblijfsmachtiging". Uit verzoekende partijen hun verklaringen en gedragingen blijkt geenszins een wil of intentie, laat staan doorgedreven pogingen, om er een duurzaam leven op te bouwen. De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

3.4.3. Een algemene verwijzing naar de economische crisis die Griekenland teistert, waar de situatie geenszins rooskleurig is, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in Griekenland, waar hen internationale bescherming werd verleend, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. In dit verband dient er bovendien op gewezen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU, hierbij rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad herhaalt dat aan verzoekende partijen internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan zij gebruik kunnen maken. Het is aan verzoekende partijen om het tegendeel in concreto aan te tonen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij tonen niet aan dat zij er de aan hun status verbonden rechten en voordelen niet kunnen laten gelden. Evenmin maken zij enigszins aannemelijk dat zij een beweerde gebrekkige toegang hiertoe bij de bevoegde Griekse instanties zouden hebben aangekaart."

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zoals het feit dat hun dochtertje een hartafwijking heeft en zij hier in België bij hun familie willen blijven, is, net als hun algemene opmerkingen dat zij niet alleen hebben verwezen naar algemene informatie, maar dat zij ook concrete elementen/problemen hebben aangegeven waaruit blijkt dat zij een kwetsbaar profiel hebben en dat het niet zeker is of zij werk zullen vinden, wat noodzakelijk is voor het verkrijgen van gezondheidszorg, en dat er in Griekenland een taalbarrière is, niet van aard om het voorgaande in een ander daglicht te stellen.

Met betrekking tot die hartproblematiek wordt in de bestreden beslissingen bovendien pertinent het volgende vastgesteld: "Verder dient in verband met uw tandproblemen (zie CGVS I, p. 9) en het gaatje in het hart van uw dochter R.(...) (zie CGVS I, p. 9-10 en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van M.(...) Y.(...) dd. 10.09.2020 (verder CGVS II), p. 7), te worden opgemerkt dat noch u noch uw echtgenote aantonen dat u of R.(...) momenteel nog medische hulp nodig hebben. Met betrekking tot uw eigen medische problemen wordt geen enkel document neergelegd. Wat de situatie van uw dochter betreft, blijkt dat u sinds uw aankomst hier in België nog geen arts hebt bezocht met betrekking tot haar hartprobleem (zie CGVS II, p. 7). Uw echtgenote stelt dat R.(...) in België haar been brak en, net als uw zoon, in het centrum werd gevaccineerd (CGVS II, p. 7). Indien uw dochter wel dringende behandeling nodig heeft voor haar hart, is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat jullie hier niet al bij jullie aankomst in België naar verzochten en dat deze nood niet door de medische professionals met wie uw dochter al in aanraking kwam, werd opgemerkt. Wat betreft het Grieks moeder-en-kind boekje dat uw echtgenote in het kader van haar verzoek neerlegt om R.(...)s hartproblemen aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat uit dit document, dat in Griekenland werd opgesteld en dus dateert van voor jullie aankomst in België dd. 20.03.2020, onmogelijk kan worden afgeleid dat uw dochter momenteel medische behandeling nodig heeft." Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Ze tonen hoe dan ook niet aan dat zij als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geen

toegang hebben tot gezondheidszorg en/of andere aan hun beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen.

4.2.3. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de grond in de beschikking van 9 maart 2021 waar met betrekking tot de situatie van verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld als volgt: *“Verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweren weliswaar op algemene wijze, doch maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.*

Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking vermelde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS